

На дан Сабора свих српских светитеља у цркви Светих апостола Петра и Павла у Босанском Петровцу устоличен Епископ бихаћко-петровачки г. Сергије. Торжественом архијерејском Литургијом началствовао је Високодостоњејши Митрополит загребачко-љубљански Порфирије, а саслуживали су Преосвећена господа Епископи: бихаћко-петровачки Сергије, врањски Пахомије, шумадијски Јован, далматински и избрани зворничко-тузлански Фотије, милешевски Атанасије, будимљанско-никшићки Јоаникије, брегалнички Марко, горњокарловачки Герасим, тимочки Иларион, умировљени средњоевропски Константин и канадски Георгије. Свечаном чину устоличења присуствовали су Преосвећена господа Епископи: бањалучки Јефрем, сремски Василије, канадски Митрофан, умировљени зворничко-тузлански Василије и избрани Епископ далматински архимандрит Никодим.

Саслуживали су и архимандрити Серафим из манастира Рмња и Павле из манастира Ораховице (Епархија славонско-пакрачка); протојереји-ставрофори Миладин Тешановић из Епархије бихаћко-петровачке и Љубомир Ђошић из Епархије зворничко-тузланске; протођакони: Радојица Жагран (Епархија бањалучка), Никола Пековић (Епархија милешевска), Слободан Вујасиновић (Епархија сремска) и Иван Гашић (Епархија шумадијска), као и ђакон др Драган Радић, доцент на Православном богословском факултету Универзитета у Београду (Митрополија загребачко-љубљанска).

Величанственим пјенијем песме славе и хвале Господу узнели су чланови хора *Јединство* из Бањалуке, вођени диригентском руком редовног проф. Немање Савића.

Славски колач којим је обележена и слава Епархије преломили су митрополит Порфирије и владика Сергије.

Одлуку Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве о избору Његовог Преосвештенства г. Сергија за Епископа бихаћко-петровачког прочитао је Митрополит загребачко-љубљански Порфирије који је потом пренео честитке Његове Светости Патријарха српског г. Иринеја устоличеном епископу Сергију и увео га у трон Епископа бихаћко-петровачких.

Митрополит Порфирије је пожелео владици Сергију да васпоставља Цркву Христову и народ свој, да служећи Господу и проповедајући Јеванђеље и Христову науку, укрепљује народ у вери. -Позвани сте да градите мостове међу људима и да будете први који прелази мост, казао је митрополит Порфирије и додао да је наша Православна Црква –

Васељенска, а то значи отворена за све.

Новоустоличени Епископ бихаћко-петровачки Сергије поздравио је све присутне, благодарио на указаном поверењу, казујући приступну беседу и подсећајући на историјат страдалне Епархије бихаћко-петровачке, позивајући сав народ на окупљање око Господа Творца свега света.

ПРИСТУПНА БЕСЕДА ЕПИСКОПА БИХАЋКО-ПЕТРОВАЧКОГ Г. СЕРГИЈА

Ваше Високопреосвештенство, Ваша Преосвештенства, уважени представници Исламске заједнице, уважени представници Римокатоличке Цркве, уважени г. Иванићу – члану Предсједништва БиХ, уважени г. Селаковићу – генерални секретару Председника Србије, уважена господо представници Владе Републике Србије, Републике Српске, Републике Хрватске, Ваше екселенције и еминенције, поштована господо начелници, представници Оружаних снага БиХ, часни оци, драге сестре монахиње, богољубива браћо и сестре, благочестиви народе Богом спасаване Епархије бихаћко-петровачке, Данас када моја маленкост приступа свештеном трону архијерејâ бихаћко-петровачких, благодаримо прво Богу живоме Оцу, Сину и Светоме Духу, Створитељу, Промислитељу, Дародавцу свих добара, што је по свом савршеном Промислу мени најмањем од све браће дао и даровао да управљам Црквом Његовом; да управљам, дакле, Тијелом Сина Његовог, Бога и Спаса нашега Исуса Христа рођеном од Дјеве Марије Духом Светим, преображеним и васкрслим Духом Светим, који истим Духом Светим оставља нам најсветије своје Тијело које је Црква Његова да се кроз Њу спасавамо овдје на земљи. По својој природи Црква је тајна над тајнама, јер на Њој стоје врата од Царства небескога. А кључеве од тих врата, милошћу својом неизрецивомн предаје велики Бог сваком свом епископу Цркве Његове, па тако и мени најнедостојнијем.

Зато, данас са разлогом осјећам своју ништавност и свештени страх према достојанству које ми указује наша најсветија Црква тиме што ме изабра за епископа бихаћко-петровачког, али у исто вријеме осјећам и неизрециву радост јер долазим својој кући. Зато, благодарим од свег срца најсветијем Патријарху нашем г. Иринеју и свој узвишеној браћи архијерејима Српске Православне Цркве што је „и њима било драго“ (Дап. 15,28) да ми повјере на старање Епархију бихаћко-петровачку.

Као што рекосмо, срце ми је пуно, јер се враћам својој кући. Долазим опет своје манастиру Рмњу, гдје сам започео монашки живот; долазим у град у којем сам започео своју свештеничку службу и мисију, долазим гробовима својих предака. А изнад свега, моје срце је радосно, јер долазим Вама, драга браћо и сестре, свештеницима, монасима и вјерном народу Богом спасаване Епархије бихаћко-петровачке, чију душу познајем и чијем срцу се дивим, и које сматрам највећим благословом и благом ових простора земљине кугле, и шире. Јеванђеље каже да „нема пророка у постојбини својој“ (Мт 13,57). Пред тежином значења ових јеванђелских ријечи тјешу нас једино то што моја

маленкост не долази у своју постојбину као пророк, већ као непотребни слуга Божији и служитељ Олтара Господњег, слуга свога народа, као епископ Цркве Христове. Као што и сâми знате, наша Епархија је основана 1925. године када је добила свог првог епископа др Венијамина Таушановића, који је овом Епархијом управљао кратко, свега четири године. Могло би се рећи да је његовим одласком Епархија остала готово удова, што значи да дуго година није имала свога епископа, него су њеним свештеним троном уз тешке историјске околности уз два везана свјетска рата, учестале прогrome и народна страдања каква историја готово не памти, управљали православни епископи из Сарајева, Бањлуке и Далмације, и све тако до 1991. године до доласка епископа Хризостома, чијим доласком је почело конкретно духовно васкрсавање ове Епархије. Због тога, и због много чега још, благодаримо епископу Хризостому, сада Митрополиту дабро-босанском, на архипастирској ревности и пожртвованој свештеној љубави, што је овом Епархијом достојно проносио име св. Јована Златоуста, држећи мудро у рукама својим јеванђељску бакљу са уљем (Мт 25,4) коју је Господ упалио да би свјетлошћу незалазном обасјао ову нашу Крајину, а коју је потом преузео његов насљедник епископ Атанасије, сада Епископ милешевски, такође вјерни син ове наше поносне Крајине. И пред њим данас правимо метанију, благодаримо му на ревности, трпљењу и теологији, јер се угледао на св. Атанасија Великога чије име и носи, који је и сâм у своје вријеме, једнако као и св. Григорије Богослов и многи други Свети оци и учитељи Цркве, проповједао Јеванђеље Христово у опустошеној Епархији и полупразним храмовима. Но, својом непоколебивом вјером у Васкрслога Господа Исуса Христа, коју су проповједали и чију васкрсну силу су проносили, Свети оци и учитељи Цркве надахљивали су Цркву Божију и васкрсавали Јеванђељем свијет око себе. Као што и сâми видите, с људске стране гледано, историја Епархије бихаћко-петровачке није дуга нити нарочито богата и славна, али је одвајкада док она није ни постојала, на сваком њеном милиметру посвједочена непоколебива вјера православна, која је данас у вама, драга браћо и сестре, чиста и непорочна љубав према Господу и Цркви Његовој, која је данас у вама, и јуначки дух наших славних предака, који је још увијек у вама, драга браћо и сестре.

Ови простори преко којих се протеже наша Епархија исцрпљени су од ратова старих и нових, унижени од страдања и неправде сервиране из руку кнезова овогасвијета. Носећи на себи ране историје, наша Епархија је данас остала мала у броју својих вјерника и сиромашна у својој економији. Но, због тога ми је још више волимо и наше срце још више ка њој хита, јер знамо да се „сила Божија у немоћи познаје“ и да је „слабост Божија јача од људи“ (1 Кор 1,25).

Шта је то слабост и сила Божија? То је крсто-васкрсна сила, драга браћо и сестре, она која избија из гроба Христовога. То је сила вјечне љубави Бога према човјеку која побјеђује свако зло, неправду и смрт. Она се показује тамо гдје људски разум помишља да је крај, да више ништа нема смисла нити икакве шансе да се нешто промјени и крене боље. То је сила коју видимо у ове наше дане и управо на овим просторима наше Епархије која се показала и пројавила у недавном обретењу моштију светих мученика из Медне, који нам баш као сви апостоли, Свети оци и учитељи Цркве Христове чудесно објављују велику тајну љубави Божије и вјечне наде.

Молимо се данас овим светим мученицима, свим мученицима Епархије бихаћко-петровачке, заштитницима Епархије наше – данашње славе ове свештене епископије Србима великим Архиепископима и Патријарсима српским, свим великим

учитељима и оцима Цркве Христове, да својим светим молитвама и мени недостојном надомјесте такву вјеру, не би ли барем наш вјерни народ у нама препознао макар обресе узорне епископске службе Христове, еда би ли се с нама што чешће сабирали око Трапезе Господње одакле извире сила вјечнога живота и вјечне наде.

Молимо се такође свим светима да нам дају крсто-васкрсну вјеру Јеванђеља Христовог да би наши сусједи и суграђани Бошњаци и Хрвати у нама видјели и препознали свога пријатеља и доброжељатеља, на чија врата дању и ноћу могу покуцати тражећи „три хљеба“ (Лк 11, 5-8), како каже Јеванђеље. Само на овакој вјери се граде прави међуљудски односи, јер оваква вјера нас учи да смо ми једни другима не за пет дана, нити педесет и пет година, него за вјечност.

Одговорно тврдимо да за све црквене, социјалне, политичке, породичне и остале прилике и околности не видимо ни једно рјешење до ово које су проповједали и проживјели сви светитељи Цркве Христове, а то је жива вјера у Васкрсење Христово. У нашој кући и око наше куће има много посла да се уради, милошћу Божијом, све ћемо постићи крсто-васкрсном вјером.

Овом приликом поздрављам и захваљујем преставницима власти Града Босанског Петровца, Федерације БиХ, Републике Српске, Србије и Хрватске, мојој родбини и пријатељима, браћи свештеницима и вјерном народу Епархије франкфуртске и све Њемачке, међу којима сам направио своје прве епископске кораке и стекао међу њима вјерне и вјечне пријатеље.

Све вас молим да ме не заборавите у вашим молитвама! А свима онима које су животе своје уписали у историју Епархије бихаћко-петровачке нека је Царство небеско! Христос васкрсе!

ЖИВОТОПИС ИЗБРАНОГ

ЕПИСКОПА БИХАЋКО-ПЕТРОВАЧКОГ

Г. СЕРГИЈА (КАРАНОВИЋА)

Изабрани Епископ бихаћко-петровачки г. Сергије (Карановић), рођен је 4. јула 1975. године у Бачкој Паланци, од родитеља почивших, оца Петра и мајке Мике, рођене Бенић, добивши на крштењу име Зоран. Према породичном пореклу и родитељском завичају потиче из мјеста Бобољусци, које се налази у непосредној близини Мартин Брода односно манастира Рмња. Основну школу завршио је у родном месту, одакле 1990. године, благословом Његовог Преосвештенства Епископа бачког г. Иринеја, одлази у Богословију Света Три Јерарха, у манастир Крку. Школовање у овом богословском училишту завршава са успехом, у времену највећег распламсавања рата у Републици

Хрватској 1995. године, а уочи самог егзодуса и страдања крајишких Срба. Исте године добија благослов и канонски отпуст од Епископа бачког г. Иринеја и пријем у Епархију бихаћко-петровачку, која је такође трпела ратна страдања у јесен 1995. године и уподобила се библијској слици „мерзости запушченија“. Било је неке симболике да у години највеће опустелости, материјалног разарања и људске муке, будући отац Сергије од стране црквених власти буде одређен да служи Богу Живом и Истинитом, управо у Босанској Крајини, у постојбини свога племена и свога презимена.

Услед ратних дешавања Зоран Карановић замонашен је 12. августа 1995. године у манастиру Гомионица, добивши на монашењу име Сергије. Нови монах, долази на чудесан начин до мјеста својих предака, поставши причислен братији историјског манастира Рмањ, који се налази у Мартин Броду. Недуго пре завршетка рата у Босни и Херцеговини, заједно са братијом манастира Рмањ, бива прогнан у Србију, где га прима блажене успомене тадашњи Епископ банатски Хризостом (Столић) и распоређује на службу у манастиру Војловица код Панчева. У поменутом манастиру рукоположен је у чин ђакона, 31. октобра 1995. године, а исте године уписује, као редовни студент, Богословски факултет у Београду.

Благословом Његовог Преосвештенства Епископа бихаћко-петровачког г. Хризостома (Јевића), прекида редовне студије и 1996. године одлази у Немачку, да као ђакон буде на испомоћи тамошњем Епископу средњоевропском г. Константину, у манастиру Пресвете Богородице у Химелстиру. Школске 1997/98. године одлази на усавршавање немачког језика у Регенсбург.

Након завршетка овог послушања, вратио се у свој матични манастир Рмањ у Мартин Брод. Повратак манастирског братства пратио је и српски народ. У манастиру Рмањ добија послушање и обавља дужност економа. Рукоположен је у чин презвитера 5. априла 1998. године у Шипову од стране Епископа бихаћко-петровачког г. Хризостома. Исте године бива постављен за администратора парохија у Дрвару, Прекаји и Великом Цвијетнићу.

Од 1998. до 2002. године, предавао је веронауку у Дрвару, Мартин Броду и Прекаји, а 2000. године бива постављен за архијерејског замјеника у делу Епархије бихаћко-петровачке на територији Федерације Босне и Херцеговине, што је у

послератним годинама био изазов прожет неповерењем и искушењима порушених међуљудских и међуверских односа. Такође је обављао дужност архијерејског намесника у намесништвима граховско-дрварском, петровачко-бихаћком и лијевљанско-гламочком, гдје је био обавезан да унапређује духовни живот, организује богослужења, црквене саборе, и на тај начин охрабрује народ на повратак и успостављање редовног стања.

Због показане ревности у обнови духовног живота на парохији дрварској, бива одликован чином синђела на празник Вазнесења Господњег, 13. јуна 2002. године у Дрвару.

На Благовести, 7. априла 2004. године у манастиру Рмањ, произведен је у чин протосинђела.

Године 2005. благословом Епископа бихаћко-петровачког г. Хризостома, одлази у Грчку, где на Аристотеловом Универзитету у Солуну уписује студије православне теологије, које 2010. године, као редован студент окончава са врло добрим успјехом.

Услед труда у обнови манастира Рмањ, пре свега изградње новог манастирског конака, одликован је правом ношења напрсног крста 2. октобра 2005. године.

Дана, 5. октобра 2008. године, због показане свештеничке ревности и пастирске бриге, одликован је чином игумана у манастиру Рмањ.

У чин архимандрита, произведен је благословом Његовог Преосвештенства Епископа бихаћко-петровачког г. Атанасија (Раките), а руком Његовог Преосвештенства Епископа далматинског г. Фотија (Сладојевића), на Благовести 7. априла 2014. године у своме манастиру, светониколајевској обитељи у Рмњу, где га је затекао и избор за Епископа богомчуване Епархије средњоевропске, на редовном пролетном заседању Светог Архијерејског Сабора СПЦ у Београду, 23. маја 2014. године.

Хиротонисан је за Епископа средњоевропског, 26. јула 2014. године у Саборном храму

Светог Архангела Михаила у Београду. Свечани чин устоличења у трон епископа средњоевропских обављен је 7. септембра исте године, од стране Његове Светости Патријарха српског г. Иринеја у манастиру Успења Пресвете Богородице у Химелстиру.

Године 2014. оснива епархијску славу и патрон епархије средњоевропске Светог Николаја Жичког и Охридског.

На предлог Епископа средњоевропског г. Сергија, Свети Архијерејски Сабор СПЦ, на свом редовном заседању у мају 2015. године, премешта административно седиште Епархије средњоевропске из Химелстира у Франкфурт и преименује Епархију средњоевропску у Епархију франкфуртску и све Немачке.

Владика Сергије завршава 2016. године, постдипломске студије на православном Богословском факултету Светог Василија Острошког у Фочи Универзитета у Источном Сарајеву одбранивши мастер рад на тему „*Мисијски значај божихних и васкршних посланица СПЦ, од 1941. до 1945. године*“.

Учествује као члан делегације СПЦ, од 18. до 26. јуна 2016. године на Светом и Великом православном Сабору на Криту.

На редовном заседању Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве, изабран је 24. маја 2017. године за Епископа бихаћко-петровачког.

00:00